

Alle archetypen hebben hun oorsprong in dezelfde Bron.
De Bron is belangrijk ... Ga de Bron binnen wees deze.
Vivianne Crowley / Terug naar het Heidendom.

Als dat wat je zoekt niet in jezelf vindt, zal je het nooit
daarbuiten vinden; Ik ben immers vanaf het begin bij je
geweest en Ik ben dat wat het einde van het verlangen
bereikt wordt.

Vivianne Crowley / Wicca: The Old Religion in the New Age.
p.161.

Het doel van de mystieke zoektocht in de heidense
traditie is een verlangen de rest van de schepping te
dienen door de Graal van Wijsheid, waarvan het water
de hele wereld kan helen, de woestijn weer groen kan
maken, te vinden en terug te brengen.

*Marian Green / The path Through the Labyrinth: The Quest
for Initiation into the Western Mystery.*

Inleiding

Het staat me nog zo voor de geest. Het leek wel Frankrijk. Het was een midzomer dag, ergens in de begin jaren tachtig van de vorige eeuw, terwijl we de N3 vervolgden met onze fiets richting Battice. We kwamen langs een kolenzandsteen huisje waar twee figuren zichtbaar waren. Het was een jongen en zat op een bankje en speelde gitaar voor het meisje; een country&western gitaar. Hij bracht een ballade aan het meisje. Het was een langdeelhuis met een aangrenzende hoogstamboomgaard. Het was het buitenhuis van de familie van het meisje.

De zon scheen genadeloos. Ik maakte een innerlijke foto, een snapshot, die ik tot op de dag van vandaag kan reproduceren. Ik vond dat de jongen en het meisje in het paradijs zaten. Mooi op de hoogte van Henri Chapelle met op de achtergrond Welkenraedt. Lekker in de schaduw van een of andere fruitboom. Ik wilde ook gitaar kunnen spelen. Iets dat ik niet veel later geleerd heb. Het was een idylle. Eén grote wereld gecomprimeerd tot één enkel plaatje. De wereld van het Land van Herve, dat hier ophield en overging in de Platdietse streek. Daar waar ik werkelijk geworteld was. Het was voor mij het summum. Iets om na te streven. Maar het was maar een flits, we waren er zo voorbij.

Alleen de herinnering bleef en de vraag hoe het met de jongen en het meisje was vergaan? Ik zou het nooit weten.

1.

Het meeste plezier had ik als ik, Bridgid, kon hardlopen. Ik had zo een vast rondje. Hardlopen was een therapie. Een middel om mezelf uit het moeras te trekken. Boven alles een middel om met m'n ziekte om te gaan. Het hielp tegen heel veel dingen. Depressiviteit, angsten, spanningen, uitzichtloosheid, het gevangen zitten in jezelf, in je eigen gedachten. Je eigen wereld. Om dingen los te laten. Tegen alles wat je vanuit de parallelle wereld probeerde te overspoelen en mee te sleuren in een draaikolk van de niet-realiteit. De wetenschap zei hierover:

'Een gezonde geest in een gezond lichaam,' schreef de Romeinse dichter Juvenalis in de eerste eeuw na Christus. Hardlopen bewijst deze stelling.

Er wordt vaak gezegd dat hardlopen verslavend is. Elke hardloper zal die stelling bevestigen. Voorstanders van de verslavingstheorie zeggen dat hormonen door het hardlopen worden aangemaakt. Ze zorgen voor een plezierig gevoel dat op den duur verslavend werkt. Een soort natuurlijke drugs.

Het blijkt dat hardlopen hetzelfde effect had als de gebruikelijke antidepressiva. Alleen is het goedkoper en gezonder. Bij het hardlopen komen endorfine, noradrenaline en serotonine vrij, de zogenaamde 'gelukshormonen'. Deze geven een geestelijke oppepper. Tevens is hardlopen een probaat middel tegen stress.

2.

Het rondje begon vanuit de Ridderschapstraat, langs het Lucasbolwerk, de Nobelstraat oversteken, dan langs het Hiëronymusplantsoen en Lievendaal, waar we woonden, Lepelenburg en zo een rondje maken via Zonnenburg de sterrenwacht 'Sonnenborgh'. En dan zo weer terug. Het was een manier om even eruit te gaan in de woelige binnenstad van Utrecht. Daar waar je moest zijn, waar alles gebeurde.

Ook vandaag had ik er weer schik in. Het begon al een beetje nazomer te worden, dus de mooie dagen moesten meegepikt worden. Het was warm voor de tijd van het jaar. Ik rende mijn vaste rondje. Dit keer met wat meer oog voor details.

'De eenden in de singel.'

'De vrouw met de kinderwagen in het Hiëronymusplantsoen.'

'Het drukke verkeer rond het Lucasbolwerk en de stilte rond Zonnenburg.'

Hier waande ik me in een waar bos. Een bos midden in de stad, maar dat duurde maar eventjes. Weldra kwam ik in Lepelenburg aan; een oase voor de rustzoeker van de binnenstad. Overal stonden er metalen stoelen rond een cirkelvormig plein van gras. Je kon er rondjes lopen. Lydia had ook één van de stoelen bezet. Hijgend en puffend zeeg ik neer.

‘Heb je je rondje weer gemaakt?’, vroeg Lydia, mijn vriendin.

‘Ik heb het er weer opzitten’, zei Bridgid.

‘Genoeg geweest vandaag. Kom we gaan naar huis, naar Lievendaal.’

Lievendaal is de enige villa in de binnenstad van Utrecht en een rijksmonument.

De villa werd in 1862 in opdracht van G. Reede gebouwd in eclectische stijl op een heuvel langs het Zoicherpark dat werd aangelegd toen hier de stadsmuren en het bolwerk Lepelenburg werden verwijderd. Jan David Zoicher, ontwerper van het park, had ook een aandeel in het ontwerp van Lievendaal. De villa wordt door middel van een tuin en een hekwerk van het park afgescheiden maar het geheel vormt toch een integraal onderdeel van het ontwerp van het plantsoen. De villa werd met opzet op een heuvel gebouwd om het zicht op de armoede van de

Bruntskameren te ontnemen. Een deel van de oude stadsmuur zou in de heuvel zijn blijven staan.

‘Maar ik wil niet naar huis’, zei Lydia.

‘Ik wil hier blijven en een boek lezen.’

‘Wat ben je aan het lezen?’, vroeg Bridgid.

‘Het gaat over de White Goddess, de blanke godin.’

‘En wat doet die White Goddess?’, vroeg Bridgid onnozel.

‘Die doet niks’, zei Lydia.

‘Die werd alleen aanbeden, althans volgens Robert Graves de schrijver van het boek. Feit is wel dat deze Godin nu wordt aanbeden en dat velen naar haar opzoek zijn. Ze vult de leegte die 2000 jaar christendom achtergelaten heeft. Ze heet Sophia, Maria, Maria Magdalena of zelfs Tamar. Al deze vrouwen die door het mannelijke christendom naar de achtergrond zijn verplaatst en verketterd.

3.

‘Dan ga ik maar alleen naar huis, zei Bridgid.’

Ik hees me op uit de stoel en liep naar Lievendaal. Aan de linkerkant lagen hun appartementen. In het meest stille gedeelte van Utrecht, het gebied rond de Nieuwe Gracht. Alleen bij Le Clochard op de hoek was nog wel

eens lawaai, vooral als mensen laat op het terras bleven zitten.

‘Kom we moeten praten’, zei mijn vader.

‘Je moeder en ik willen dat je in opleiding gaat, als priesteres van het Keltisch christendom. Daar zijn wij ook aan verbonden. Daarom willen we je naar een cel sturen aan het einde van de wereld.’

‘Naar een buurtschap in de buurt van Noorbeek.’

4.

Komende van dit Noorbeek liggen links twee Nederlandse huizen, die onder de gemeente Margraten vallen en rechts vijf Belgische, vallend onder de gemeente Voeren met de gezamenlijke naam Ulvend (ca. 220m. NAP). Geheel Ulvend is aangesloten op het Belgische electriciteits en waterleidingnet. Als tegenprestatie houdt de gemeente Margraten in de winter de wegen sneeuw- en ijsvrij. Er schijnt een oude heerbaan door het gehucht te lopen die zich hier vertakt naar Schilberg en de Plank. Deze huizen vormen het op één na zuidelijkste puntje van Nederland.

Op heldere dagen kun je ver kijken vanaf dit hoge punt boven op de waterscheiding van de Noor en de Voer. Je ziet dan Luik, Maastricht, Tongeren, Geleen en zelfs de oude steenbergen van Zwartberg. Buiten de gebruikelijke wandelaars en fietsers is Ulvend ook bij

motorrijders in zwang, vanwege de mooie bochtige afzink, de Mosdelle genoemd, naar St. Maartensvoeren. Er is een kapelletje van O.L.V. van Banneux uit 1960, geheel uit beton. Vlak naast de onvermijdelijke grenspaal uit 1848 tegen. De fundamenten van de huizen zijn opgetrokken uit silex (vuursteen) dat ter plaatse voorkomt. Hier bovenop vinden we meestal bakstenen muren, maar af en toe is een muur ook geheel opgetrokken uit silex. Behalve één van de Nederlandse huizen, gedeeltelijk opgetrokken uit vakwerk, zijn alle huizen in Ulvend zo gebouwd. Dit vakwerkhuis is opgetrokken als woonhuis in witgeverfd baksteen met Maasland-rennaissance-achtige ramen. Inwendig bevindt zich een in baksteen uitgevoerde, tongewelfde kelder. De tussenwanden in het woonhuis zijn lemen wanden. De schouwen staan tegen de eindgevels. Tegen de linker hoek van het bakstenen hoofdhuis sluit de tot woning verbouwde vakwerkschuur aan op een breukstenen ondermuur. Op de poortlatei is het jaartal 1867 aangegeven. Aan de straat heeft een bakhuis gestaan, dat hier overal 'bakkes' wordt genoemd. Dat stond altijd los van andere huizen om het brandgevaar te verminderen. Er werd vroeger door alle bewoners van de buurt gebruik van gemaakt. Ulvend is het prototype van een boerderijgehucht, op de zuidelijke flank van het zacht golvende plateau tussen het Voer- en Gulpdal. De gunstige voorwaarden voor

landbouwactiviteit hebben waarschijnlijk opgewogen tegen het feit dat grondwater enkel via diepe putten bereikt kon worden.

Ulvend ligt net ten zuiden van de sedimentatiegrens van de Pleistocene Maas, de zogenaamde 'bergrand'. De bodemsoort van Ulvend is löss op het plateau met op de hellingen rondom het gehucht het zogenaamde 'Vuursteen eluvium'. Vandaar het vele gebruik van silex in de fundering en muren van de huizen.

5.

Ulvend grensde aan de Plank. **De Plank** (ook: **De Planck**, Frans: *La Planck*) is een gehucht dat deel uitmaakt van de gemeente Voeren in Limburg, België. De Plank is de voormalige grensovergang, op de weg van Margraten naar Aubel. Het gehucht ligt tussen Sint-Martens-Voeren en het meer oostelijk gelegen Teuven. Het gedeelte ten westen van de weg Margraten - Aubel hoorde bij Sint-Martens-Voeren. Dit is het grootste stuk. Het gebied ten oosten van de weg hoorde bij Teuven. Het is de grootste plaats in Voeren die nooit gemeente was. Diverse buurtschappen worden tot De Plank gerekend: Conenbos, Krindaal, Ulvend, Schilberg, de Eiken; Allemaal min of meer gelegen op de hoogte rondom De Plank. Die hoogte vormt de waterscheiding tussen de beken Gulp, Veurs en Noor.